

Arrest

nr. 201 994 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 februari 2011 als niet-begeleide minderjarige België binnen en vraagt op 14 februari 2011 asiel aan. Op 31 mei 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert verschillende keren terug naar Afghanistan, met name van 12 december 2013 tot 11 januari 2014, van 15 december 2014 tot 4 januari 2015 en van 24 april 2016 tot 24 mei 2016. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 10 oktober 2016.

1.3. Op 13 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, geboren in het dorp Gomain, district Mehterlam, provincie Laghman. U bent geboren in 1995. Toen u zes maanden oud was, werd uw vader samen met commandant N. (...) gedood door ingenieur Q. (...), waarna u, uw broer en uw moeder naar Jalalabad verhuisd zijn. U bent er tot de zevende klas naar school gegaan. Twee jaar geleden is uw broer S. (...) spoorloos verdwenen. Uw oom van moederszijde is onderzoek gaan doen in Laghman en kwam te weten dat dit door toedoen was van ingenieur Q. (...). Ingenieur Q. (...) was vroeger een commandant bij "Hezb-i-Islami", net als commandant N. (...). Ze waren vrienden, maar kregen plotseling een geschil over wapens en/of geld. Ingenieur Q. (...) had commandant N. (...) uitgenodigd om te komen eten. Commandant N. (...) ging samen met uw vader, die zijn plaatsvervanger/assistent was, op de uitnodiging in. Na het eten, toen ze weer weg gingen, werden ze beiden vermoord. Momenteel is ingenieur Q. (...) lid van de "wolesi jirga" (parlement). Nu u en uw broer opgegroeid waren, zou de ingenieur vrezen dat jullie jullie vader zouden willen wreken. Na de verdwijning van uw broer vreesden uw moeder en oom dat er ook met u iets zou gebeuren, waarna besloten werd u naar het buitenland te sturen. U vertrok ergens in oktober 2010 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. U bent België binnengekomen op 13 februari 2011 als niet-begeleide minderjarige en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U legde ter staving van uw asielenvraag een taskara van uzelf neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 mei 2012 een beslissing in uw asielaanvraag. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit de regio Mehterlam in de provincie Laghman afkomstig was. U kwam niet in aanmerking voor de toepassing van het interne vluchtalternatief. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 26 juli 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht door de politie van Turnhout over het feit dat u verschillende keren teruggereisd bent naar Afghanistan en dit van 12 december 2013 tot 11 januari 2014; van 15 december 2014 tot 4 januari 2015 en van 24 april 2016 tot 24 mei 2016.

Op 10 oktober 2016 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U bevestigt dat u 3 keer naar Afghanistan bent teruggekeerd. De eerste keer keerde u terug omdat uw moeder ziek was en u haar wou zien. De tweede keer hoorde u dat uw moeder bijna op sterven lag en wou u haar nog eenmaal zien. Uw moeder overleed tijdens uw verblijf in Afghanistan. De derde keer keerde u terug om een huurgeschil over het huis van uw moeder in Jalalabad op te lossen. U verbleef telkenmale in Kabul bij uw tante langs moederszijde.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw nieuwe Afghaans paspoort, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 30 augustus 2016, voor.

B. Motivering

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op door 31 mei 2012 het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. U kreeg wel de status van subsidiaire bescherming toegekend. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in het district Mehterlam van de provincie Laghman een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit de regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig

werden bevonden, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiair beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert immers dat de subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie, HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is "ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling dat de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet (naar analogie, HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Na heroverweging van uw dossier wordt er geoordeeld dat dit voor u het geval is.

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u gedurende enkele maanden bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op verschillende data in totaal 3 keer naar Afghanistan en verbleef telkens een maand in de stad Kabul, dit met uw Afgaans paspoort verkregen op 6/12/2013 en geldig tot 5/12/2016.

Naar aanleiding van deze elementen werd u opgeroepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 10 oktober 2016.

Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 oktober 2016 blijkt dat u tot drie keer toe vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan en dat u telkens in de stad Kabul heeft verbleven, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS heden beschikt geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 3). Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De vaststelling dat u over een veilig vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen op verschillende momenten in 2013, 2014 en 2016 in de stad Kabul verbleef. U bevestigde trouwens geen problemen te hebben gekend tijdens deze verblijven

in Kabul (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 8). Gevraagd waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren, verwijst u in de eerste plaats naar uw problemen in Afghanistan zoals aangehaald tijdens uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 7, 13). Deze zijn evenwel niet geloofwaardig gebleken. Wat betreft uw zogezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan en Kabul (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 8), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er zeer geruime tijd te vertoeven in Kabul. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen als redelijk wordt beschouwd wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwe koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013, 2014 en 2016 telkens een maand hebt doorgebracht in de stad Kabul.

Hierbij kan worden opgemerkt dat u ook bepaalde zaken over uw terugkeren naar Kabul en de omstandigheden van uw verblijf voor het CGVS probeert te verbergen. Zo verklaarde u dat u niet weet in welke wijk in Kabul u verbleef gedurende de maanden dat u er verbleef (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3). U zou niet vaak buiten gekomen zijn (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3). Het dient gezegd dat dit niet kan overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u ging wandelen en picknicken met vrienden en dat u naar de winkel ging (gehoorverslag CGVS, p. 11, 4). Daarnaast regelde u bij uw derde terugkeer een huurconflict over het huis van uw moeder. Hiervoor diende u naar de autoriteiten te gaan (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 6). U nam er bovendien deel aan het huwelijksfeest van uw neef, de zoon van uw oom langs moederszijde (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 12). Daarnaast verbleef u in het huis van uw tante langs vaderszijde (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3, 4, 6). Dat u dan niet zou weten waar u precies verbleef in Kabul is niet aannemelijk.

Bovendien blijkt uit uw facebookprofiel dat u in mei [2016] schreef "best holiday ever" boven de foto's van uw verblijf in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit doet tevens vragen rijzen over de werkelijke redenen van uw terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde dat u een eerste keer terugkeerde omdat uw moeder ziek was en dat u een tweede keer terugkeerde omdat u hoorde dat uw moeder op sterven lag (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3, 4). Een week na uw aankomst in Kabul in december 2014 zou ze overleden zijn. Het dient gezegd dat deze uitleg niet kan overtuigen daar u voor de politie van Turnhout verklaarde dat u de tweede keer terugkeerde naar Afghanistan omdat uw moeder overleden was (zie aanvankelijk pv nr: X d.d. 20/8/2016). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd door het CGVS ontkent u dit en stelt u dat de politie u fout moet begrepen hebben (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 10). Dit kan echter niet overtuigen, daar u eveneens voor de politie verklaarde dat uw moeder reeds begraven was in Jalalabad toen u aankwam in Kabul (zie aanvankelijk pv nr: X d.d. 20/8/2016). Bovendien kan u geen enkel bewijs voorleggen van uw moeders ziekte en overlijden. U weet zelfs niet in welk ziekenhuis ze behandeld werd voor haar ziekte, u denkt ergens in Jalalabad, maar kan niet zeggen waar (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 4). Dit alles doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen over uw redenen voor terugkeer naar Afghanistan. Wanneer u wordt geconfronteerd naar uw facebookpost "best holiday ever" stelt u dat uw vrienden niks weten over uw problemen in Afghanistan en u daarom schreef dat u op vakantie ging (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 12). Uit deze vaststellingen blijkt dat u niet eerlijk bent over uw beweegredenen van uw terugkeer naar Afghanistan en bepaalde zaken voor het CGVS en de Belgische overheden wil verbergen.

Aldus blijkt uit uw verklaringen en het administratief dossier dat u drie keer vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en er telkenmale een maand in de stad Kabul verbleef. U verbleef er in het huis van uw tante langs vaderszijde en haar man (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3, 6). Dat u niet weet in welke wijk dit was kan niet overtuigen zoals hierboven uiteengezet. Daarnaast bent u een volwassene, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U volgde een koksopleiding en werkte hier ook een tijd in een restaurant en een fabriek (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 7). Uw werkervaring kan dienstig zijn bij een hervestiging in Kabul. U bent het Pashtou en Dari, de voertaal in

Kabul, machtig. Daarnaast spreekt u ook nog Urdu en een beetje Engels (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 13). Bovendien mag worden verwacht dat u vertrouwd bent met deze stad. U heeft er vrienden die u meenemen op wandelingen door de stad (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 11) en ook uw neef, de zoon van uw tante stond klaar om u te helpen. Dat u niemand meer heeft in Afghanistan die u kan ondersteunen kan dan ook niet voor waar worden aangenomen.

Geen van de door u ingeroepen motieven wettigen het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus: u stelt geen plaats te hebben om te wonen, niemand te kennen behalve uw tante, en er geen werk te kunnen vinden en niet opgeleid te zijn. Kabul is geen veilige plaats volgens u (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 8). Zoals hierboven is gebleken kan dit alles niet worden aanvaard als geldige reden om geen toepassing te maken van het interne vluchtalternatief.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Het Afghaanse paspoort dat u neerlegt kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Het is louter een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg zodanig zijn gewijzigd of niet langer bestaan dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 55/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 16 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overeenkomstig artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR moet er een onderzoek gebeuren naar het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief.

Bij dit onderzoek aan dit redelijk karakter, dient er rekening gehouden te worden met een aantal elementen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt:

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned." (zie stuk 2, p 8)

Hieruit volgt dat verwerende partij zowel de locatie als de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief in concreto dient aan te tonen.

Verwerende partij argumenteerde dat verzoeker over een redelijk IVA beschikt in Kabul. Verwerende partij motiveert dit als volgt:

Verwerende partij verwijst hiervoor in eerste instantie naar UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016, waarin de richtlijnen omtrent een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief worden uiteen gezet. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker drie maal een periode van ongeveer een maand doorbracht in Kabul. Voorts meent verwerende partij dat verzoeker bepaalde zaken over zijn terugkeer naar Kabul en de omstandigheden van zijn verblijf tracht te verbergen, doordat verzoeker aangaf dat hij niet weet in welke wijk in Kabul hij juist heeft verbleven, doordat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen verzoekers verklaringen bij de politie en tijdens zijn gehoor op het CGVS, en gezien een post die verzoeker op Facebook plaatste. Daarnaast verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoeker een volwassen alleesntaande man is, die geen gezondheidsklachten heeft, die een koksopleiding volgde en die werkervaring in België heeft. Verwerende partij haalt de talenkennis van verzoeker aan, en meent dat verzoeker de stad Kabul kent. Verwerende partij is van mening dat verzoeker een netwerk heeft dat hem kan ondersteunen, en verwijst hiervoor naar de wandelingen die verzoeker met vrienden maakte, en de 15-jarige neef van verzoeker die hem hielp.

Hierna zullen de argumenten van verwerende partij één voor één weerlegd worden.

1. De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

Verwerende partij verwijst bij de motivering omtrent het redelijk karakter van Kabul als een IVA om te beginnen naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een IVA slechts redelijk genoemd kan worden, als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

"Whether an IFA/IRA is "reasonable" must be determined on a case-by-case basis, taking into account the personal circumstances of the applicant, including the impact of any past persecution on the applicant. 538 Other factors that must be taken into account include the safety and security situation in the proposed area of relocation; respect for human rights in that area, and the possibilities for economic survival in dignified conditions. 539

UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the applicant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable.540 The increasing number of provinces in Afghanistan affected by conflict and forced movement of population; the rapid shifting of fronts; and the inability of most of the parties in conflict to maintain territorial gains are also factors to be taken into consideration. Information presented in Section II. B of these Guidelines and reliable, up-to-date information about the security situation in the proposed area of relocation would be important elements in assessing the reasonableness of the proposed IFA/IRA. 541

In light of the available information presented in Section II. C of these Guidelines relating to serious and widespread human rights abuses committed by AGEs in Afghanistan, and the inability of the State to protect individuals from human rights abuses committed by AGEs in areas under the effective control of such AGEs, UNHCR considers that areas of Afghanistan that are under the effective control of AGEs do not present a reasonable IFA/IRA, with the possible exception of applicants with previously-established links with the AGE leadership in the proposed area of relocation (provided that requirements (i) - (iv) below are met).

For the remaining areas of Afghanistan, i.e. areas that are neither affected by active conflict nor controlled by AGEs, an assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:

- (i) the effective availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;*
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;*

(iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, health care and education;
(iv) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas;⁵⁴² and

(v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation.

Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice. taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population,⁵⁴³ Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question.⁵⁴⁴ The extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad.⁵⁴⁵ (stuk 5)

Uit het bovenstaande blijkt dat men niet enkel moet kijken naar de aanwezigheid van de familie, gemeenschap, clan of stam in Kabul, maar ook of deze personen de capaciteit én de wil hebben om verzoeker duurzaam en effectief te steunen. Daarbij dient er rekening gehouden te worden met de economische problemen in Afghanistan, waardoor grote segmenten van de bevolking getroffen werden, en velen niet langer de capaciteit hebben om op duurzame wijze steun te bieden aan anderen. Er dient onderzocht te worden of verzoeker toegang heeft tot onderdak, of basisinfrastructuur aanwezig is en er toegang is tot basisnoden zoals drinkbaar water, gezondheidszorg, onderwijs. Voorts moet er onderzocht worden of er mogelijkheden zijn om een inkomen te verwerven, en dient de graad van interne verplaatsingen door IDP's in de regio mee in rekening te worden gebracht. Tot slot dient men ook het stigma en de discriminatie in het achterhoofd te houden waarmee diegenen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan, te kampen hebben. Dit stigma en deze discriminatie hebben immers een impact op de steun die men van familie kan krijgen, op de mogelijkheid om een job of onderdak te vinden, ...

2. Wat betreft verzoekers ' geloofwaardigheid

2.1. In eerste instantie meent verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet weet in welke wijk hij verbleef in Kabul.

Verwerende partij ziet hierbij echter over het hoofd dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft toen hij slechts 15 jaar oud was, en dat verzoeker tot op dat moment nog nooit in Kabul was geweest.

Totdat verzoeker in 2013 een eerste maal terugkeerde naar Kabul, was dit compleet onontgonnen terrein voor verzoeker.

De eerste twee reizen van ongeveer een maand die verzoeker ondernam naar Kabul, dienden om zijn zeer zieke moeder te bezoeken. Gedurende het tweede bezoek is zijn moeder ook effectief overleden. Het spreekt voor zich dat verzoeker op dat moment niet ging citytrippen of zich bezighield met sightseeing. Zijn prioriteiten lagen logischerwijze bij zijn moeder, die hij op 15-jarige leeftijd diende achter te laten toen hij Afghanistan is ontvlucht. Verzoeker gaf aan dat hij de meeste tijd bij zijn zieke moeder doorbracht, hetgeen zeer logisch is (zie gehoorverslag CGVS p. 3).

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor ook duidelijk aan dat hij niet veel buitenkwam tijdens zijn drie reizen naar Kabul. Dit betekent natuurlijk niet dat verzoeker nooit buitenkwam. Zo ging hij af en toe winkelen vlakbij het huis van zijn tante (gehoorverslag CGVS p. 6), of sprak hij af met de vrienden van zijn 15-jarige neef. Verzoeker contacteerde ook de overheid in verband met een huurconflict. Dit betekent echter geenszins dat verzoeker zijn weg goed kent in Kabul, wel integendeel. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor duidelijk aan dat zijn 15-jarige neef hem op sleeptouw nam in Kabul (zie gehoorverslag p. 11).

2.2. Daarnaast verwijst verwerende partij naar het verschil tussen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor, en hetgeen de politie heeft genoteerd tijdens een verhoor. Het gaat meer bepaald over de

vraag of de moeder van verzoeker al dan niet reeds overleden was toen verzoeker een 2e keer Afghanistan bezocht.

Verzoeker vindt het bijzonder vreemd dat verwerende partij over zijn terugkeer naar Afghanistan gehoord werd door de politie, en niet door verwerende partij.

Het onderzoek van de politie naar het paspoort van verzoeker, toonde aan dat het om een echt paspoort gaat.

Desalnietemin werd verzoeker opgeroepen voor een gehoor. Het misdrijf dat hem ten laste werd gelegd volgens PV nr. X is controle asielprocedure'.

Sinds wanneer is controle van de asielprocedure' de taak van de politie? En sinds wanneer is dit een misdrijf?

De waarborgen voorzien in de Vreemdelingenwet en het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn niet van toepassing tijdens een verhoor door de politie.

Verzoeker legde deze twee verhoren (één bij hem thuis, één bij de politie) af in het Nederlands, en werd in tegenstelling tot zijn gehoor op 10 oktober 2016, niet bijgestaan door een tolk Pashtu.

De garanties die geboden worden in het Gehoorhandvest van het CGVS (zie stuk 3) zijn natuurlijk niet van toepassing tijdens een gehoor door de politie.

Daarnaast gaat het wel erg ver als de politie gaat polsen naar het asielrelaas van erkende vluchtelingen en personen die de subsidiaire bescherming hebben gekregen.

Zo valt er onder meer het volgende te lezen in het PV :

"Wanneer wij naar de reden van zijn exodus uit Afghanistan in 2011 vragen, blijft hij zeef vaag en op de vlakke. Hij maakt enkel gewag van 'oorlog ' en 'andere problemen' waar hij niet op ingaat.'

Het is niet de taak van de politie om een parallel onderzoek te voeren naar iemand zijn asiel-relaas, of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in vraag te stellen.

Verwerende partij blijft bij zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor door het CGVS op 10 oktober 2016: verzoeker vernam dat zijn moeder op sterven lag, en keerde snel terug naar Kabul. Vlak daarna is zijn moeder overleden.

De politie moet verzoeker, die zijn verklaringen aflegde in het Nederlands, verkeerd hebben begrepen tijdens een verhoor waar geen van de specifieke garanties voorzien in het gehoor-handvest van het CGVS van kracht waren.

2.3. Tot slot verwijst verwerende partij naar de Facebookpagina, waar verzoeker in mei 2016 schreef 'Best holiday ever', hetgeen natuurlijk moeilijk te rijmen valt met een doodzieke moeder.

Verzoeker gaf als verklaring hierop dat zijn vrienden in België niet op de hoogte waren van de ziekte en het overlijden van zijn moeder.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker om het even wat op Facebook post, en er niet al te veel gewicht aan mag worden toegekend.

Zo schreef verzoeker op 21 december 2015 op zijn Facebookpagina ' Vliegen naar afghanistan voor altijd ba bay belgie (zie administratief dossier, en stuk 7) hoewel verzoeker slechts van plan was om een korte periode zijn zieke moeder te bezoeken, en hij over een retourticket beschikte toen hij dit bericht op Facebook plaatste.

Ook dit bericht strookte compleet niet met de waarheid.

Zoals zoveel jonge mensen, vormt de Facebookpagina van verzoeker geen afspiegeling van de werkelijkheid, maar worden de zaken wat mooier of soms dramatischer voorgesteld dan ze in

werkelijkheid zijn. De Facebookpagina van verzoeker is geen reflectie van de werkelijkheid, maar wel van het leven zoals verzoeker het zou willen leiden. Soms dienen posts dan weer om aandacht te trekken. Men mag hieraan niet teveel gewicht toekennen, aangezien het gaat om typisch sociaal mediagebruik van jongeren.

3. Wat betreft het feit dat verzoeker drie maal een kortere periode in Afghanistan verbleef, en de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk

3.1. Om te beginnen haalt verwerende partij aan dat verzoeker naar Afghanistan terugkeerde, en drie maal ongeveer een maand in Kabul verbleven heeft.

Hieruit kan men echter onmogelijk afleiden dat verzoeker redelijkerwijze zich op duurzame basis kan vestigen in Kabul.

Er is immers een fundamenteel verschil tussen een vakantie van één maand (om een zieke moeder te bezoeken of een huurgeschil te regelen), en effectief verhuizen naar Kabul en daar een toekomst opbouwen.

Verzoeker werkt in België, en financierde zijn reis volledig met zijn spaargeld.

Het is enkel dankzij zijn job in België, dat verzoeker de financiële draagkracht had om op bezoek te gaan in Kabul. Dit inkomen valt weg bij een terugkeer naar Afghanistan. Een inkomen zoeken in Afghanistan is dan weer verre van evident (zie infra).

3.2. Daarnaast verwijst verwerende partij naar de familie van verzoeker die in Kabul woont. Verzoeker kon effectief tijdens zijn bezoeken van maximaal een maand bij zijn tante langs vaderszijde in Kabul logeren. Zijn 15-jarige neef hielp verzoeker om zijn weg in de stad te vinden.

Er is echter wederom een fundamenteel verschil tussen (een vermogend) iemand gedurende een maand opvang verlenen, en iemand voor een langdurige periode onderdak verschaffen.

Men mag er ook niet zomaar aannemen dat verzoekers' familie hem op op langdurige wijze opvang zal verlenen of hem op een andere wijze zal steunen.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 stellen duidelijk dat het louter aanwezig zijn van familieleden niet volstaat, maar men moet onderzoeken of er een familiaal steunnetwerk is dat bereid en in staat is om effectieve steun te bieden aan het individu. Dit dient door verwerende partij in concreto te worden onderzocht. (zie stuk 5, p.86)

Een louter vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is bijgevolg niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden :

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IF A/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice. taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. The extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad " (stuk 5, p.83-84)

Hoewel een familiaal netwerk een middel van bij stand vormt wijst UNHCR er op dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de een of andere stad van het land, kan niet afgeleid worden dat er steun aanwezig is.

"The ongoing conflict in Afghanistan continues to exact a heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, including the rise in security incidents affecting humanitarian workers, humanitarian access to affected populations is limited. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas in particular inhibits access to lifesaving assistance for Afghanistan's most vulnerable people." (stuk 5, p.26)

"Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted: The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. [...] Observer s expect that the number of people in need of humanitarian assistance in 2016 will increase." (stuk 5, p.26-27)

Dit stemt overeen met de beschrijving van de humanitaire crisis in het UNOCHA-rapport van 2013:

"Afghanistan is in a protracted humanitarian emergency with little prospect of recovery in the short to medium term. There is no linear or visible transition from humanitarian relief to development.

Conflict, natural hazards, chronic poverty and underdevelopment threaten people 's survival, livelihood and dignity in many ways. These phenomena have also depleted community resilience by placing people in debt, killing livestock, destroying assets, and forcing households to split and resort to negative coping mechanisms, e.g. immigration and forced marriage.

The gradual geographical expansion of conflict poses a tangible threat to human security. It prevents people from accessing basic services, such as health and education, as they attempt to protect their families. The conflict also interrupts these services due to education or health facilities being occupied by the warring parties."¹

Bovendien maakt de uitwijzing een einde aan een bron van inkomsten en daarbovenop kan de schuld van de reis naar Europa niet meer afbetaald worden. Veel families in Afghanistan rekenen net op financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven. Dit wordt grondig besproken in de volgende studie:

"The economic and educational opportunity loss has a broader impact than just on the individual. Its repercussions are collective. When debts are incurred to send one person abroad, that is, a young promising son, the expectations at home are that this will be the solution to the many—mostly economic—problems of the household. Often, especially in the case of Afghans deported from Iran, families that stayed behind depended exclusively on that person's remittances. The expectation is that of a quick if not immediate, return on investment. This is often times easily achieved with migrants to Iran (Majidi 2008) repaying the cost of their migration within a week or a month, before sending regular remittances. However, those deported from Europe face a tougher reality: in many cases, not only have their skills not improved, they have been unable to send regular remittances, and have not been able to repay debts. When they return empty handed, it is the entire family that bears the indebtedness and economic losses. This leads to a downgrading of the family's assets and strategies, hence justifying and necessitating incurring more debts to fulfil another migration attempt." (stuk 8)

Uit een rapport van Asylus omtrent een Intern vestigingsalternatief in Kabul, Jalalabad en Mazar-i-sharif, blijkt hoe moeilijk het is om duurzame opvang en steun te krijgen van familieleden:

"In an interview with Asylus, scholar Liza Schuster who taught at Kabul university between 2013-2015, explains that if you have family in Kabul they will look after you. However it depends on the resources of the family as poorer families would struggle more to support the returnee.

"If you have family in Kabul, on the whole they will look after you. It is quite normal to arrive in Kabul and phone them up and say let me stay with you. Obviously that is provided that there hasn't been a family feud which is the reason why you had to leave Kabul and also provided that being with your family isn't going to put them in danger. So if there was a threat against somebody, there would be an attempt to get them out of Kabul. If there wasn't a threat because they have been an interpreter or worked for the government, the family would put them up, but then again it does depend on the resources of the family. Because for many families it is hard enough to make ends meet for their own family, never mind taking on a cousin. While the hospitality would last for as long as their curiosity about their time abroad lasted, then it would become difficult because there would be a resentment about why this person had come back and wasted all that money. Did they do something criminal in Europe to be deported, so they must have been either criminal or very unlucky. And unluckiness is felt to be catching. Or people would start to make comments about how your time abroad changed you — 'do you think you are better than us?', 'are you still a real Muslim' ?, 'did you drink alcohol while you were out there?', 'did you sleep with women while you were there?', what kind of nasty things did you get up to? So it becomes very difficult. If the family is wealthy and has money it is not such a problem, it's an issue when the family is already under strain." (stuk 4)

Het is dan ook onontbeerlijk om de redelijkheid van het vluchtalternatief in concreto te beoordelen, na onderzoek naar de persoonlijke situatie van de asielzoeker. In casu werd echter niet onderzocht of

verzoeker effectief langdurig zou kunnen terugvallen op materiële of financiële steun van de familie, noch in welke omstandigheden hij zouden moeten leven.

Dit is problematisch, zeker gezien het feit dat door de omkering van de bewijslast bij het bepalen van een redelijk intern vluchtalternatief, de bal in het kamp van verwerende partij ligt.

Verwerende partij faalt in ieder geval in de op haar rustende bewijslast.

4. Wat betreft de mogelijkheden voor verzoeker om in Afghanistan aan de slag te gaan

4.1. Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker een volwassen alleenstaande man is, die geen gezondheidsklachten heeft, die een koksopleiding volgde en die werkervaring in België heeft. Verwerende partij haalt verder de talenkennis van verzoeker aan.

Dit volstaat echter geenszins om te concluderen dat verzoeker wel werk zal vinden in Kabul, een stad waar hij slechts drie maal een korte periode op bezoek ging, gelegen in een land dat hij sinds zijn 15 jaar verlaten heeft.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de mogelijkheden om een inkomen te vergaren in Kabul zeer beperkt zijn. De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan, en zeker voor terugkeerders is het zeer moeilijk om een job te vinden:

"The Refugee Support Network's (an NGO based in the UK and Afghanistan) field- work on young returnees to Afghanistan highlights the difficulties of the participants in the study finding work due to lack of personal networks and the broader unemployment situation in Afghanistan.

"Without strong personal networks and connections, finding sustainable work has been almost impossible for the young returnees monitored, and setting up a business only a potentially viable option for the small minority with access to money and resources. Lack of work has made it difficult for the majority of young returnees to establish a life for themselves post return, and 19 of the 25 young people monitored said that their work situation was so desperate they would have to leave Afghanistan again. [...]

Barriers to finding work

A number of issues preventing young returnees from finding work emerged during the course of the research (see figure 27). Some of the identified barriers are related to the broader employment situation in Afghanistan (lack of available work), and others are either caused or exacerbated by young people's status as returnees (lack of connections, lack of certificates and discrimination). Significantly, whilst each barrier is examined separately for the sake of clarity below, it is important to note that the majority of young people monitored have experienced multiple, interconnected barriers. For example, a lack of personal connections significantly reduces initial possibilities for work; then lack of certificates or documents makes approaching businesses directly without connections less fruitful; and then, if work is obtained, suspicion of or discrimination against returnees often makes it impossible for the young person to sustain the role."

Source: Refugee Support Network: After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan, April 2016,

Research carried out in summer 2015 by NGO Democracy International highlighted that employment opportunities were the largest concern for Afghan youth. "In a 2015 survey carried out by Democracy International of over 5000 youth aged 18-35 in Afghanistan, employment opportunities was cited as the respondents' largest concern. "82% of Afghan youth now list poverty and unemployment as their top concern. [Compared to 36% when the survey was carried out in 2013]" " (zie stuk 4).

De beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt is een reden voor nieuwe verplaatsingen:

"(...) the chronic underemployment situation has forced members of returnee/ IDP families to move from one city to another and even to a country of exile (for returnees) to find jobs. As a result, people have been returning to Pakistan or the Islamic Republic of Iran where they were once refugees. The difference now is that the whole family does not leave the country — only those family members who can earn a living for a seasonal or temporary period, or embark upon long-term migration, while the others remain in the country." (stuk 13 p. 24)

« 68. Selon l'Organisation internationale du Travail (OIT), une bonne part du revenu des ménages en Afghanistan provenait du travail de membres de la famille occupant des emplois vulnérables tels que celui de journalier dans la construction et la briqueterie, l'agriculture ou le secteur informel de l'économie

urbaine. Les personnes ayant trouvé un emploi ou gérant une exploitation agricole de taille commerciale demeuraient peu nombreuses et dispersées. (...)

69. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était préoccupé par le manque de possibilité d'emploi pour les jeunes, les rapatriés et les personnes déplacées à l'intérieur du pays. » (stuk 10)

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen publiceerde een nota waaruit onder meer het volgende kan geciteerd worden aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt (stuk 6, p.36-41):

"De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

"The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of a demographic, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country."69

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

« More than 77% of Afghans live in rural areas, where agriculture continues to be the main economic activity. At the national level, as almost 60% of the workforce is employed in the agricultural sector and as about 80% of the Afghan households mostly or partly depend on agriculture related income. Agriculture, agri-business, and livestock sectors, therefore, play a major role in driving both the labour and economic markets."70

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

"[...] unemployment and underemployment are clearly one of the most intractable problems facing the country and the lack of productive and decent job opportunities is a major cause of persistent poverty. A seemingly modest unemployment rate of 7.9% and a relatively high labour force participation rate of 67% mask the harsh reality that the poor cannot afford to be unemployed. More than 48% of employed individuals in urban areas and 53% in rural areas work less than 35 hours per week on average, and could be considered "under-employed". More importantly, over 90% of the jobs can be classified as vulnerable employment as they do not offer secure stable employment and sufficient income. These jobs include own account workers, unpaid family workers and day labourers."71

"Moreover, if unemployment is an important characteristic of the labour market in Afghanistan, it is also important to stress that underemployment and working poverty are greater challenges because: i) 60% of the employed workforce are in agriculture working, in low-productivity and subsistence-type production; ii) the urban labour market is characterized by skills mismatch and problems of job quality in both the informal and the small formal sectors; and iii) most jobs that have been generated by the international development assistance tend to be casual or temporary and are clearly not sustainable without continuing aid inflows.

Last, it is worth keeping in mind that the exact definitions of "unemployed" and "underemployed" in the context of Afghanistan are still unclear, and have become highly politicized, given the lack of data. Such significant differences do not only come from methodological or research limitations but may also be due to terminological differences.

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders: "Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is tempered by the fact that people simply cannot afford to remain unemployed and are therefore underemployed for the most part (48.2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation."73

De erg beperkte beschikbaarheid van voltijdse jobs op de Afghaanse arbeidsmarkt is bovendien een oorzaak van hernieuwde interne migratie na een terugkeer vanuit het buitenland:

"[...] the chronic underemployment situation has forced members of returnee/ IDP families to move from one city to another and even to a country of exile (for returnees) to find jobs. As a result, people have been returning to Pakistan or the Islamic Republic of Iran where they were once refugees. The difference now is that the whole family does not leave the country — only those family members who can earn a living for a seasonal or temporary period, or embark upon long-term migration, while the others remain in the country. 74

68. Selon l'Organisation internationale du Travail (OIT), une bonne part du revenu des ménages en Afghanistan provenait du travail de membres de la famille occupant des emplois vulnérables tels que celui de journalier dans la construction et la briqueterie, l'agriculture ou le secteur informel de l'économie urbaine. Les personnes ayant trouvé un emploi ou gérant une exploitation agricole de taille commerciale demeuraient peu nombreuses et dispersées. (...)

69. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était préoccupé par le manque de possibilité d'emploi pour les jeunes, les rapatriés et les personnes déplacées l'intérieur du pays."75

Ook de bouwsector, die werkgelegenheid als dagloners bood aan veel terugkeerders, maakt momenteel een recessie door. Onzekerheid over de toekomst, de afname van activiteiten en investeringen van buitenlandse actoren hebben een einde gemaakt aan de immobiliën-bubbel:

"Kabul realtor Abdul Sami Mirza made a modest fortune selling and renting prime housing in Kabul's affluent Karte-Seh district. But those days are over, he says. "There are no buyers. They've all disappeared," he says. "The political situation is bad, so people don't have the courage to buy. [Last year] the market was very good. But then the political situation badly affected those looking to buy or sell their homes. Many homeowners are going back overseas and leaving Afghanistan altogether." As tens of thousands of NATO-led coalition forces prepare for a major drawdown in 2014, uncertainty about future security and the country's heavy reliance on foreign aid have sparked an exodus. Demand and housing prices have plummeted by as much as 50 percent in wealthy neighborhoods occupied by Afghan businessman and ' foreign workers. (...)

It's not for lack of demand. In fact, demand for low- and middle-income properties has never been higher in Kabul.

The lack of affordable housing revealed itself as a pressing social problem in recent years when Kabul's population exploded as rural Afghans headed to the capital in search of work. Inflated rental and buying costs meant that many ordinary people in Kabul, whose population rose from 1 million a decade ago to more than 5 million today, were left with few options to keep a roof over their heads."76

De Afghaanse economie vertoonde al alle tekenen van een rentierseconomie. Nu ook het werkaanbod in de bouw- en dienstensectoren bedreigd worden door het vertrek van internationale investeerders, wordt de toegang tot de belangrijkste vorm van inkomsten uit reële economische activiteiten van de laatste decennia nog beperkter, zo stelt ook de Internationale Arbeidsorganisatie :

"The recent Afghan economic growth has been largely driven by the services sector (namely transport and communications), which have been propelled by the large aid inflows. [...] However, services will probably suffer the most from the progressive reduction of international aid, as their growth is significantly and artificially led by international financial inflows.

More specifically, the transport sector, which has strongly benefitted from the presence of international military troops, is expected to shrink, as the demand for fuel, equipment, and food transportation by road will drastically decrease."77

"Since 2002, the growth of the construction sector has strongly benefitted from international contracts or sub-contracts: larger (and generally foreign-owned) firms have been awarded public contracts, which have often been subcontracted to smaller Afghan companies. With the progressive reduction of international aid, both large international and small local construction companies are thus likely to be negatively impacted."78

"Most recent studies agree that underemployment will necessarily increase with the declining financial inflows in services or construction. According to the World Bank as roughly 6 to 10% of the working population has benefited from aid-financed short- term job opportunities, declining aid levels are expected to significantly increase underemployment throughout the country. A sharp drop in cash-for-work projects (promoted by WFP, UNDP, USA ID programs, but also many international NGOs), for instance, will negatively impact casual labour opportunities. As stated by a World Bank economic analyst in Kabul interviewed in December 2011, "the major impact of declining aid will primarily be on underemployment rather than unemployment, as most aid-financed jobs are 'casual' and last less than 6-months"."79

Eenzelfde effect mag verwacht worden voor een aantal beroeps categorieën die nauw verbonden zijn met de aanwezigheid van internationale agentschappen en humanitaire- en ontwikkelingsorganisaties:

"In general, Afghanistan's economic patterns show few signs of sustainability, even in sectors where Western intervention is not deeply involved. (...). The capital, Kabul, hosts the offices of most external agencies, which provide jobs for drivers, housekeepers, security guards, translators and a number of other occupations, and thus gains the most from the intervention. Access to centralized funds is also easier for groups near centres of political gravity. Withdrawal will likely increase the relative weight of regional economic centres and elites. [...]"

Many international agencies have offices in Kabul and provide jobs for a whole class of Afghan workers. Compared to Western standards, pay is relatively modest; however, in comparison to teachers or medics, drivers and translators do reasonably well. Since the amount of pay these jobs generate attracts educated workers, and because most Western employers prefer workers who have a certain command of English, it is predominantly members of the urban educated class who have been recruited to these jobs over the last decade. Although many agencies have offices outside the capital, their main contacts, often friendships, are with people from this group. Also, the military's interactions are with individuals who have significant influence on the risk and situation analyses of military planners (Munch, 2011: 236-237). A reduced Western presence in Afghanistan threatens the jobs of these individuals and it will be extremely difficult for them to find comparable employment opportunities. Moreover, as former collaborators with the Western intervention, they face the risk of being reprimanded, socially marginalized or even killed."⁸⁰

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een, voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously. Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this generation has had more opportunities for education, but fewer opportunities after education [...]" ⁸¹

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen:

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return. Afghanistan's living standards are amongst the lowest in the world (CIA, 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37 percent using improved sanitation facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (ail IRIN 2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NRC/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

All of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that; It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country — you face severe living conditions, lack of freedom of movement — poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (AP12).(...)

Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria.

Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail, "because security means everything is closed off nothing has its name on it, so if you don't know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days" (AP5)."⁸²

Men kan de Afghaanse economie niet bespreken zonder de invloed van criminele netwerken ierbij te vermelden. De opiumoogst neemt opnieuw toe. Daaruit blijkt dat het plattenland aan de controle van de regering ontsnapt en er nieuwe bronnen van inkomsten aangeboord worden voor onzekerder tijden.

"The total area under opium poppy cultivation in Afghanistan was estimated to be 209,000 hectares (173,000-238,000) in 2013, which represents an area more than a third larger (36%) than in 2012. The

continuing high level of opium prices in 2012 was one of the principal factors behind this increase, but it may also have been driven by speculation due to the withdrawal of international troops and the forthcoming elections in 2014, which led farmers to try to hedge against the country's uncertain political future. 83

There are no miracle cures. A transformation of the corrupt economy could take up to two decades, and opium production is likely to climb beyond 2013's worrying levels before it falls again, said Jean-Luc Lemahieu, outgoing head of the UN office on drugs and crime in Afghanistan.

[...] "If no appropriate action is taken, then Afghanistan runs the risk of becoming a fragmented criminal state, ruled by an illicit economy," Lemahieu told the Guardian after five years grappling with Afghanistan's narcotics problem, as well as interlinked issues from government corruption to other criminal enterprises like illegal logging. "It is not too late, but we need to act decisively."⁸⁴

De kwetsbaarheid van de bevolking en haar onophoudelijke verplaatsingen over de jaren heen heeft er ook voor gezorgd dat zij makkelijker het slachtoffer kunnen worden van verschillende vormen van mensenhandel en gedwongen arbeid:

"There are numerous factors making Afghan people extremely vulnerable to trafficking: more than two decades of conflict and the subsequent loss of lives and livelihoods, prolonged economic instability and deteriorating insecurity, to name a few examples. There are additional factors such as the common occurrence of violence against women, including forced marriage, rendering women particularly vulnerable. Children are another large pool of potential "targets" for trafficking with widespread poverty compelling up to one third of Afghan children to work in order to augment their family income. The majority of them are exposed to adverse working conditions outside of any protective mechanism. Afghanistan is facing a mass population displacement. Many of the displaced persons have no secure place to stay and end up living in camps or open areas deprived of any basic social services or means of livelihood. Women and children living under these conditions are particularly at risk of being trafficked. In addition to factors related to the supply of potential victims, Afghanistan offers an environment favourable to facilitating the process of trafficking. Afghanistan shares borders with six countries and some parts are very difficult to control due to the terrain and trans-border tribal structures. In the absence of modern border management and a weakening of law and order, racketeers freely cross borders to traffic or smuggle people to or through neighbouring countries. With poppy production and smuggling of narcotics flourishing in the country, the tactics of criminal groups are more sophisticated than ever and their well-established networks contribute to cross-border trafficking operations."

Uit rapport van de NGO Asylos omtrent de mogelijkheid van een Intern Vestigingsalternatief in Kabul, Jalalabad en Mazar-i-Sharif van mei 2016 (stuk 4), blijkt dat de situatie in Kabul niet te vergelijken valt met deze een aantal jaren geleden.

Zo toont het rapport de toegenomen moeilijkheden aan om werk of onderdak te vinden, zeker nadat de internationale troepen en NGO's Kabul grotendeels verlaten hebben, en gezien de toegenomen onveiligheid in de regio en de daarmee gepaard gaande influx van IDPs in Kabul.

"Afghan news agency Tolonews reports a spike in unemployment rate in, Afghanistan at the start of 2016.:

"The unemployment rate has peaked to 40 percent in Afghanistan, showing a 15 percent increase as compared to the same time last year. According to Central Statistics Organization (CSO), the unemployment figure for 2015 was only 25 percent. Insecurity, lack of jobs in government and the private sector organizations and a downturn of industries are the main factors behind growing unemployment, CSO officials said. "Those who had jobs are now unemployed and at the same time no new jobs were created," deputy CSO Chief Haseebullah Muahid said. "Unemployment has had a rapid growth and it rose by about 15 percent." "

Source: ToloNews: Unemployment rate spikes in Afghanistan, 2 October 2015, <http://www.tolonews.com/afghan/tan/21676unemploymentratespikesinafghanistan?lang=en>

The United States Institute of Peace publication on the implications of the forced return of Afghan refugees reports how unemployment remains high among returnees and IDPs. :

"Accessing income earning opportunities is among returnees' greatest difficulties upon return. Unemployment among returnees and IDPs is high, partly because of their limited social connections. In addition, many returnees lack the capital to invest in informal sector activities or to buy assets to reestablish livelihoods after their return."

Source: United States Institute of Peace: The forced return of Afghan refugees and the implications for stability, 13 January 2016, <http://www.usip.org/publications/2016/01/13/theforcedreturnofafghanrefugeesandimplicationsstability>

In an interview with Asylos, Afghan journalist 'B' (who wishes to remain anonymous) describes how those who were previously employed by foreign troops in Afghanistan are now struggling to find work with the withdrawal of international forces.

"A lot of people who depended on the presence of foreign troops in Afghanistan will find it very difficult to find employment because of their experience. A lot of people, maybe did not have higher education, but if they knew languages they could work as translators. The salaries they get now, would be nothing compared to what they earned many years ago. Those troops are not there anymore, so they do not have the proper degree to work in other sectors. Also the fear of persecution. They are not confident enough to openly go around the country to find new jobs. Apart from that jobs are bad, people are running out of opportunities and are leaving because of this. People who have very good jobs are leaving and running away, journalists are one particular group. We have had examples of some very senior journalists who have resigned and are in Greece or Turkey to get them into London or France, especially female journalists."

Source: Interview with Afghan journalist 'B' (who wishes to remain anonymous) on April 18 2016 (see appendix)

In an interview with Asylos, Afghan journalist 'C' (who wishes to remain anonymous) describes how the job market is affected by cuts in international aid and the withdrawal of foreign forces as well as corruption within commerce.

"It's quite difficult. Dozens of public and private universities graduate and send thousands of students into a job market that is already hit by cuts in international aid organizations' funding, withdrawal of foreign forces and hundreds of companies that used to work inside Afghanistan before. Corruption and control of a specific group over the whole economy and commerce makes it even more challenging." (zie stuk 4, p 23-24)

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij te kort door de bocht gaat indien ze meent dat verzoeker wel werk zal vinden in Kabul. Verwerende partij faalt in de bewijslast die op haar rust.

4.2. Niet alleen werd door verwerende partij op geen enkele overtuigende wijze aangetoond dat verzoeker zou kunnen rekenen op ondersteuning van een familiaal netwerk of terecht kan op de arbeidsmarkt, daarnaast brengt zij ook geen enkele bruikbare informatie aan over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg, levensmiddelen en andere basisrechten.

Miljoenen Afghanen emigreerden naar steden na 2001. Het is vastgesteld dat de belangrijke bevolkingsbewegingen van het onveilige platteland naar steden geen duurzame oplossing vormt.

"With the rural areas increasingly insecure, many returning Afghans have migrated to towns and cities, causing rapid urbanisation that is contributing to rising poverty, un-employment and criminality. Kabul's population has tripled in just seven years. Since young, displaced and unemployed men are particularly vulnerable to recruitment to the insurgency, the needs of a fast-growing poor and largely marginalised population must be urgently addressed" (zie stuk 9)

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afgaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

« 76. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était profondément préoccupé par la pénurie grave de logements décents, en particulier dans les zones j urbaines où des groupes défavorisés et marginalisés vivaient dans des zones d'habitat précaire, des abris et des camps sans infrastructures ni services de basell9. » (UN Human Rights Council, A/HRC/WG.6/18/AFG/2, zie stuk 10)

"Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world. Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Nangarhar province housing approximately 4,700 families.

The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increase pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to

meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the Forced Migration Review, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees." (stuk 11, p.3)

"In regards to refugee returnees, the pace of return will largely depend on the security situation and progress in reintegration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries. Following the International Conference on the SSAR in May 2012, the MoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions of return for the millions of refugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced eviction. In addition, cases of land grabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights." (UNHCR, zie stuk 12, p. 6)

Een menswaardig onderkomen vinden in Kabul, blijkt verre van evident:

"b. What is the housing situation?

The United States Institute of Peace report states that returnees to Afghanistan are particularly affected by contestation and conflict over land.:

"Contestation and conflict over land is common and widespread in Afghanistan and significantly affects returnees. Successive waves of internal and external displacement have forced many to vacate land and housing. In some cases, their lands have been occupied by IDPs or other returnees and in other cases by local power brokers. In addition, there is not enough available land to support the increase in family sizes, contributing to food insecurity among returnees and IDPs alike. Displacement and other factors have eroded traditional mechanisms for resolving tenancy disputes, and it is difficult for owners to claim their properties without an original title or deed. Tensions between returnees and tenants often end with violence or the threat of violence among the disputing parties. A presidential decree allocates land plots to returnees under the Land Allocation Scheme. The process of allocation has reportedly been slow and lacking in transparency, and plots are often unoccupied due to their poor quality or the lack of nearby services. In addition, the concentration of displaced persons in periurban, camplike situations isolates returnees from other communities." Source: United States Institute of Peace: The forced return of Afghan refugees and the implications for stability, 13 January 2016, <http://www.usip.org/publications/2016/01/13/forcedreturnofafghanrefugeesandimplicationsstability>

A joint publication by the Internal Displacement Monitoring and the Norwegian Refugee Council reports on the acute problem of lack of legal security of tenure for urban IDPs and returnees who face poverty, marginalisation and lack of adequate housing. The report documents 9,600 families affected by forced evictions.:

"30 per cent of Afghans now live in towns and cities, the majority in informal settlements located in or around the major cities of Kabul, Herat, Mazare Sharif, Jalalabad and Kandahar. Rapid urban growth has been fuelled by the repatriation of refugees, the arrival of IDPs fleeing conflict and disasters as well as economic migration from rural areas. As Afghanistan faces an unpredictable future, achieving durable solutions for the country's internally displaced and refugee returnee populations remains inextricably linked to delivering housing, land and property (HLP) rights. This report reviews cases of actual and threatened evictions of IDPs and refugee returnees from informal settlements in and around all the major Afghan cities where the Norwegian Refugee Council has an established field presence. Its main message is the urgent need to ensure legal security of tenure for urban IDPs and refugee returnees, based on a better understanding of Afghanistan's complex urban dynamics. Poverty, informality and marginalisation are a reality for the majority of urban dwellers in Afghanistan and much of the wider urban poor also lack access to adequate housing and secure tenure. Forced evictions or threats of evictions affected 9,600 families in the cases documented. Both recently arrived and longer term residents are at risk. Lacking affordable housing options, vulnerable internally displaced and returnee families across Afghanistan occupy private and public land without permission.

This exposes them to substandard living conditions and the constant risk of forced eviction as private landowners and government authorities seek to remove those living without authorisation in order to build public housing, roads, government offices, parks or private housing." (stuk 4)

Het onderzoek van de NGO Asylos omtrent een eventueel IVA in Kabul, bevestigt de dramatische socio-economische omstandigheden in de stad:

« In an interview with Asylos, scholar Liza Schuster who taught at Kabul university between 2013-2015, explains that housing is normally rented to families rather than single tenants and you need to know someone who will vouch for you. There are a number of informal settlements populated by returnees however they lack facilities such as clinics, schools, running water or plots for agriculture.

"The housing situation is very interesting because if you look around Kabul, there are dozens, if not hundreds of high rise buildings going up. They are incomplete, so it looks like there are lots of apartments available, but in fact they are being built up by a way of laundering money and so they are not actually intended for sale. They are also jerry built, so when there are big earthquakes, they would get knocked down. Also if you do find somewhere to rent, even though this is very difficult, people don't want to rent unless it is to a family. So the expectation is that families will rent apartments. If a single person, especially a woman, even a man, in general it won't be rented to him because he will be regarded with suspicion. Why isn't he staying with an extended member of the family or with friends? If he is alone will be bringing women in, is he going to have male friends who will be drinking, is he going to disturb other members of the block?"

So homes are normally rented to families, you normally will know somebody who will vouch for you. If you don't, and I've actually seen this, you might be able to persuade one of the estate agents to rent you a property but then they will follow up, they will have had a conversation with you to try and identify mutual acquaintances and go through the network until they can get some information about you. They will want to know, are you a good character, are you going to pay your bills? The good character is very important. So if you are arriving in Kabul and you don't have a social network, you don't have somebody who can vouch for you, it becomes very difficult to get a contract. And it can also be withdrawn from you within days. If you come back to Kabul and you've been in Iran or Pakistan or your family is from Kunduz and you don't have any family in Kabul, it is almost impossible. There are a number of informal settlements which are populated largely by returnees that have come back from Iran and Pakistan. These have not been very successful. Mostly because they have no income generating activities. At best, women and children may be left in their homes whilst the husband goes and find work in another city or another country. But things like clinics and schools, especially running water; access to land where you can grow something, is really limited. So there is a big scandal in Kabul about the Land Allocation Scheme, even those people who manage to get a plot, are coming into the city to big or putting their children to work. The answer is, in Kabul if you have the money and the connections you will probably be ok although you are still at risk of an explosion, a bomb, a suicide attack. If you don't have money or connections, life is going to be so difficult (at least this is what I have seen from the returnees who I have interviewed), that you will take the risk and go back to your province, even though you were at risk there, because you are afraid of starving to death or having to sleep on the street. In that situation where people have done that, they have come back to Kabul and then headed onto Pakistan or Iran. This is why most people who I have worked with are no longer in Kabul."

[...]

In an interview with Asylos, Afghan journalist 'B' talks about the importance of having a support network in Kabul.

"Someone running for their life, the family provides protection because it is tribal society, a big family also provides economic guarantees. You won't go to bed hungry as the family will assist, protect, feed and get a job. If there is no family in a city like Kabul no one to feed you, save you or even recommend you for a simple job like a doorman. Family plays an important role. Absence of family, it's not just social, economic or security, it's also mental support that family can give. Absence will put people under a lot of stress, may- be make suicidal... we have talked to people who say their families are elsewhere. Their families cannot travel to Kabul, they are hopeless and have been suicidal."

Source: Interview with Afghan journalist 'B' (who wishes to remain anonymous) on April 18 2016, see Appendix

In an interview with Asylos, scholar Liza Schuster who taught at Kabul university between 2013-2015, recounts cases that she knows of where Afghans forcibly returned from Europe to Kabul have been put in danger and killed since their return.

"So I know of a handful of cases, where I've spoken to the family or friends of the people, who had serious life threatening issues. [...]"

One case was three years ago, who had been returned from Norway and was unable to survive in Kabul, he was originally from outside Jalalabad, and so he went back and his father had been killed so he went to stay with his father's close friend who tried to protect him. But there was a threat against his life, so his father's friend sent him to another village with another man but there was an attack and this man was killed and the boy ran back to Kabul. He then left the country and last I heard he was in India.

When I had just arrived in Kabul I spoke to somebody who told me a story about his best friend who had been deported from the UK. This was almost 4 years ago, he couldn't stay in Afghanistan because he felt under threat but he had no money. So his friends pooled together money to buy a ticket to fly to Pakistan. But he didn't have family there and found it hard to get money, but he wanted to get married. So his family in Nangarhar arranged a marriage for him, and he snuck back secretly to try and attend an engagement party and was killed on the road."

Source: Interview with Liza Schuster on 22 April 2016, see Appendix

« The NGO Refugee Support Network 's report on young returnees describe the challenges of securing a sustainable livelihood for those forcibly returned to Kabul. It is often the case that returnees familial and social networks have weakened or disappeared, additionally because of limited alternative support structures many returnees consider or attempt leaving Afghanistan a second time.:

"The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to resettle in Kabul and Herat. Whilst there is funding available to support child returnees, there is almost no funding available for those aged 18 and over. There are limited support structures in place for returnees, especially those returning from Europe, and a growing burden on families to provide assistance, where contact with them is possible. These factors are leading increasing numbers of returnees to consider, or attempt, leaving Afghanistan a second time, and to take similarly dangerous risks in doing so. [...] Familial and social networks are a critical part of Afghanistan 's social fabric. Whilst some young returnees have been shown significant generosity and hospitality by friends and family, for the majority, these networks have disappeared, weakened or become fractured. A fear of stigma or discrimination has, in many cases, created a barrier to building open and honest friendships, leaving young people internally isolated and disconnected."

Source: Refugee Support Network: After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan, April 2016,

https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return_RSN^April%202016.pdf

In an interview with Asylos, scholar Liza Schuster who taught at Kabul university between 2013-2015, explains how if returnees have no support network in Kabul, they often leave the city quickly because without a network they cannot survive.

"Often they leave Kabul relatively quickly, within weeks, sometimes within days. Because there is no way for them to survive in Kabul. They won't even wait to try and access the IOM funds because they are scared in Kabul, or because they can 't survive. The choice is to sleep on the streets. There are lots of drug addicts, there's lots of criminal violence on the streets. So they will decide, ok social networks are so important that I will risk my life to go back to where I was from to see if I can get some help. Or at least to see my parents before they die, and or before I die. Once they've gone back, there have been a handful of incidents where people have been killed, or been threatened or beaten up. Often that return is for a short period of time, so they can raise the money to get out the country again."

Source: Interview with Liza Schuster on 22 April 2016, see Appendix » (zie stuk 4)

Naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Kabul wenst verzoeker er tevens op te wijzen dat IDPs zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden, en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDPs terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals verzoeker niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk, en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Zij zijn dan ook extra vatbaar voor de slechte omstandigheden in de stad.

"IDPs remain among the most vulnerable groups in Afghanistan; many — especially in conflict-affected rural areas — are beyond the reach of humanitarian organizations. Among IDPs, women, children, elderly persons and persons with disabilities are especially vulnerable.

Afghanistan is experiencing a period of rapid urbanization; many IDPs end up in large urban centres that have limited absorption capacity and where access to basic services remains a major concern. The lack of efficient urban policy and regulatory frameworks, as well as weak and ineffective governance, have reportedly contributed to increased poverty and inequality in urban areas. A large proportion of Afghanistan's middle and low-income urban households are reportedly residing in poorly located and under-serviced informal settlements, According to the Afghan Living Conditions Survey 2013-2014, 73.8 per cent of the urban population in Afghanistan live in slum households.

Poverty among urban households is reportedly widespread and the economic situation of urban households is reported to have deteriorated significantly in the past years.

Within this context, urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by lack of access to social services and livelihood opportunities, with negative repercussions on food security and social protection mechanisms. The lack of adequate land in urban areas and a lack of affordable housing often forces new and protracted IDPs to reside in informal settlements without an adequate standard of living and limited access to water and sanitation. Antiquated land tenure policies and lack of security of tenure are reported to leave IDPs and other inhabitants of informal settlements vulnerable to continuous threats of evictions and secondary displacement. Land grabbing, including of land allocated for returning refugees or IDPs, reportedly represents an additional obstacle.28-30

[...] The latter is particularly important in light of the fact that many Afghans who have returned in previous years are reported to have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in

significant secondary displacement, mostly to urban areas. Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property. 31-32

[...] Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations; as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption." (stuk 5, p.85)

De Afghaanse regering heeft bovendien als beleid de hervestiging in steden te vrijdelen en geeft de voorkeur aan de hervestiging in de herkomstplek. Dit blijkt uit de manier waarop IDPs behandeld worden door de Afghaanse overheid, en hun moeilijke leefomstandigheden als gevolg.

"It was mostly the potential distribution of government land to IDPs that caused friction, acknowledging that IDPs might need to integrate locally (where they settled after being displaced) rather than returning to their villages of origin. An NGO official who attended talks with governors in the south (an area that both produces and hosts many IDPs) told AAN that the governors warned against a policy requiring them to provide IDPs with precious land. The fear that IDPs might settle permanently and pose an additional burden to communities, land allocation and budgets had — already for years — led to a "de facto policy of denial", as a report by Amnesty International (AI) called it. The AI report includes some telling quotes by aid workers saying, "There's a big caseload of protracted, mainly urban IDPs, a big chunk, in Kabul, Kunduz, Mazar, Herat, Jalalabad, on the outskirts of the cities. The government is very keen to [re-define] them into economic migrants, not IDPs, so they're treated as part of the urban poor and don't fall under protection entitlements." (stuk 14)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de banden met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen:

"One challenge for the IDPs remains obtaining an ID card (Taskera) in the place of displacement. IDPs are expected to return to their place of origin in order to prove their identity." (stuk 12, p.6)

Deze algemene context toont aan dat bij het vaststellen van een intern vluchtalternatief er een grote voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij dit zorgvuldig heeft onderzocht.

5. Stigma en discriminatie voor terugkeerders

Zoals de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (zie punt 1) aangeven is een erg belangrijke factor bij de beoordeling van de redelijkheid van het vluchtalternatief het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, als zijnde aangetast of gecorrumpeerd door hun verblijf in het Westen en illusies over de daar vergaarde rijkdom, wat hen vatbaar maakt voor mensenrechtenschending en ontvoering.

Verwerende partij heeft daar op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

Verzoeker is sinds meer dan zes jaar in België en is langdurig afwezig geweest van het Afghaanse grondgebied. Verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 15 jaar oud was, en is verder opgegroeid en volwassen geworden in België.

Verschillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een ander beeld heeft over vrouwenrechten en familie-eer en zich niet meer wenst te conformeren.

In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 'Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan' van November/december 2011 wordt deze problematiek als volgt aangekaart:

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries- cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more. ' (bijlage 15, p 107-109)"

Uit recent onderzoek blijkt dat verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders.

Het eerste rapport dat in die zin vermeld wordt is UNHCR, *Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, October 2012:

"Westernization

Art area of difficulty on which wider research, Kabul-based professionals and experiences of young people concur is the problem of being associated with the West, either ideologically or in terms of wealth. It appears that the longer the young person has been away, and the further they have travelled, the more they are viewed with suspicion by other Afghans. The risks for people suspected to be ideologically aligned with, working or spying for the International Security Assistance Force (ISAF) are well documented.

It is reported that individuals accused of 'spying ' on behalf of international military forces have been executed by anti-government groups (UNHCR 2010), and the United Nations Security Council documented the case of a 15 year old boy abducted from a mosque and killed by the Taliban for the same reason (UN Security Council 2011). A member of the ISAF, responsible for training Afghan interpreters, told us that these young people and men found themselves in danger unless they were able to "completely hide the fact that they have been working for ISAF" (API 3).

This challenge is particularly aggravated for young people who are not able to reintegrate in Kabul, and have to return to the provinces to look for family members there, as this issue is "less problematic in Kabul, but is a problem in the provinces, if you are seen as not being 'Afghan'" (APS). Another confirmed a "higher risk in terms of people thinking that you had aligned with the West in some way" (AP9). An Afghan professional had experienced this difficulty with a returnee in her own family, telling us;

Last year, one of my brothers had to come back to Afghanistan from America, but he couldn't go to our province, because the Taliban would say to him 'You come from America, don't you have money for us?' And if you say no, they will think you are a spy. The Taliban know who 'ordinary' people are, and who has come from Europe or is working for the government or an INGO — they have information about everything... these boys are safer if they stay in Kabul... but they do also have spies there and they ask about people who are working with US/UK organizations or who have come back. In my province the Taliban have said that if you are working for an INGO you should not come back to the province if you want to be safe (AP5)

The challenges of perceived westernization can also be of a religious nature. Several young people interviewed had been accused of not taking their Muslim faith seriously enough on return. The same Afghan professional explained that;

If they return to Afghanistan and are not praying properly, people say 'see that they have come back from the West and they are not praying or going to the mosque anymore ', and they will say that they are not Muslim any more, and they will blame them, and blame the family for sending them away for money (AP5).

Another professional told of young people she knew, who had decided they did not believe in God anymore, but still attended the mosque for these reasons. Of course, if a returnee has not just neglected their practice of Islam, but is believed to have (or truly has) converted to Christianity, widely perceived to be a 'western' religion, the risks are heightened. One UK-based young person told us "of course, it is more dangerous if you have lived in UK, because the Taliban will ask you 'why did you go there? You want to be a Christian?' They will think you are a Christian and they kill Christians. I have heard some stories about this from two of my friends who were sent back" (YPI).

One of the professionals told us of a young returnee she knew who told her that he had converted to Christianity but "now has to re-submit to the Islamic practice — this is one of the things people look for, because one of the fears that people have here is that people who go abroad convert, so they are watching returnees" (AP8). Although UKBA have at times argued that converts can keep a low profile, she stressed that this "is not an acceptable answer — this boy knows he has to be seen to be actively practicing Islam regardless of what is in his mind or heart" (AP8).

The final risk of being associated with the West, is being perceived to be wealthy. Babak (2010) notes the risk of kidnap or robbery for those demonstrating signs of wealth, and Afghanistan-based professionals and young people agreed that suffering violence as a result of perceived riches was a problem.

Several returned young people had been mugged, and one UK professional told us of a boy she had remained in touch with who had told her that "there are people who hang around at the airport waiting for flights from Europe, to then target them for muggings because they think they are rich " (UKP10). Another young person, whose story is told first hand in the box below, experienced extreme difficulties, including kidnap and beatings, because of his association with the UK (...)

AU professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK. One told us that almost every young person who comes back falls into pretty serious depression from life circumstances. I see such listlessness, a kind of abandonment of any desire to live.

The mental health problems so many Afghans have are exacerbated because they have tasted freedom and modernity and it's very hard to go back from that. (AP8).

Another confirmed that "returnees are going into what is already a highly challenging situation - but they have been exposed to another world and are being forced to accommodate a new situation. The shock and consequent depression are often acute" (AP2). Another simply stated that the young people she had seen "have no hope - they have lost hope for their country" (AP7).

One young person who had been forcibly removed to Afghanistan explained that;

After going through this many problems and suffering it had a great mental and health effect on my daily life. I don't know how I can express it but try to think and imagine how much life and day to day living can change. You will face big problems trying to learn and trying to accept and also trying to forget the past, which is hard. The health effects are that I become weak a person inside and outside. It causes my mind to let fear drive me, and sometimes I wake up in the middle of the night and I see all my body shaking. (Young person in Afghanistan who wishes to remain entirely anonymous.)" (bijlage 16)

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (bijlage 8: Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012).¹³ An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227% Life in the West is sometimes seen by Community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, he came a kafir ... all sorts of insults. Another deportee — Habib — returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (bijlage 17: Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Remigration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41:4, 635-652):

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—this will increase resentment within the family."

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination* which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure—although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013)"

In arrest nr. X van 15 januari 2015 van Uw Raad werd een jongeman erkend uit Kaboel die lange tijd afwezig is geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep bij terugkeer.

In de nieuwe UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

Noten hierbij :

"²⁵⁵ Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community. Bureau of Investigative Journalism, *From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/from-kent-to-kabul/>. See also BBC, *The Young People Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/magazine-33524193>. The Refugee Support Network (RSN), which tracked a group of young men returned from the United Kingdom to Afghanistan, found that, "In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence. " RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, April 2016, https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return_RSN_April%202016.pdf, p. 31.

Returnees reportedly face a general assumption that they have become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. PRIO, *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, July 2015, http://file.prio.no/publication_files/PRIO/Oeppen%20-%20Can%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe.%20PRIO%20Policy%20Brief%202015.pdf. A former Afghan army soldier who applied for asylum while he attended a military training in the USA was granted

asylum by the Board of Immigration Appeals (BIA). The BIA was reported to have held that the fact that the former soldier had attended training in the USA would put him at risk on return to Afghanistan, as the Taliban would likely impute pro-government opinions to him. Reuters, Former Afghan Soldier Who Fled U.S. Training Granted Asylum: Lawyer, 30 June 2015, <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-asylumidUSKCN0PA2XT20150630>.

256 An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. The Saturday Paper, Taliban Tortures Abbott Government Deportee, 4 October 2014, <https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/taliban-tortures-abbott-governmentdeportee/14123448001068>. An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. The Guardian, Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian,' 30 September 2014, <http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawi-tortured-killed-by-taliban>

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, van april 2016, waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD) a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar — between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him They killed him by cutting his head off and putting it on the street. " (R15, ILD)" (bijlage 18)

Recent vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden." (RvV 26 januari 2017, nr. X.)

Gelet op het feit dat het hier om de opheffing van de bescherming gaat, én de toepassing van een intern vluchtalternatief, twee bepalingen waarbij de bewijslast bij de asielinstantie ligt en zelfs niet gedeeld wordt, moet verwerende partij aantonen dat verzoeker als terugkeerder geen gevaar zal lopen en dat zijn mensenrechten niet geschonden zullen worden. De drempel van of het al dan niet om vervolging zou gaan moet zelfs niet gehaald worden.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat verwerende partij geen onderzoek heeft bijgebracht naar het risico voor terugkeerders op vervolging of mensenrechtenschendingen vanwege hun terugkeer, noch recente informatie heeft bijgebracht aangaande de situatie van terugkeerders die in Kabul terecht komen zonder noemenswaardig familienetwerk. Nochtans ligt de bewijslast volledig bij verwerende partij en vereist artikel 8.2. van de herschikte Kwalificatierichtlijn nochtans dat bij toepassing van het intern vestigingsalternatief de lidstaten precieze én recente informatie aanbrengen, van onder andere UNHCR en EASO.

6. Conclusie

We kunnen concluderen dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar het redelijk karakter van Kabul als intern vestigingsalternatief voor verzoeker. Hij zal als IDP in Kabul extra kwetsbaar en bijzonder vatbaar voor de slechte socio-economische omstandigheden zijn.

Er werd door verwerende partij geen onderzoek verricht naar de concrete omstandigheden waarin verzoeker zou moeten leven in Kabul, noch naar de mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zij verwijst louter naar het bestaan van een familiaal netwerk waarop verzoeker eventueel zou kunnen terugvallen, maar liet na te onderzoeken of deze steun ook effectief beschikbaar is voor verzoeker, quod non.

Verwerende partij heeft hoewel ze daar wettelijk toe verplicht is geen enkel onderzoek gevoerd, naar alle bovenstaande elementen, en er ook geen bronnen over verzameld. Het intern vluchtalternatief moet geëvalueerd worden rekening houdend met algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om te hervestigen. Er werd geen rekening gehouden met het gebrek aan basisinfrastructuur in Kabul, toegang tot land, inkomen, onderdak en levensmiddelen.

Uit alle beschikbare informatie blijkt duidelijk dat Kabul onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker.

De bewijslast dat Kabul een redelijk IVA zou vormen ligt bij de asielinstanties. In casu werd dit niet bewezen.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3f2791a44.html>;
- Gehoorhandvest CGVS;
- ASYLOS, *Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif*, mei 2016, beschikbaar op www.asylos.eu;
- UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>;
- BCHV, *Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure*, juni 2014;
- een kopie van een Facebookpost van verzoeker van 21 december 2015 (zie ook administratief dossier);
- Liza Schuster en Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, *Migration Studies*, 8 mei 2013, <http://migration.oxfordjournals.org/content/early/2013/05/08/migration.mns011.full>;

- ICG, *Afghanistan: What Now for Refugees?*, Asia Report n°175, 31 augustus 2009, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/175-afghanistan-what-now-for-refugees.aspx>;
- UN Human Rights Council, *Compilation prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21*, 11 november 2013, A/HRC/WG.6/18/AFG/2, <http://www.refworld.org/docid/52ea4c8a4.html>;
- Nassim Majidi, MEI-FRS, *Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan*, 25 januari 2011;
- UNHCR, *Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report — Universal Periodic Review: Afghanistan*, juni 2013, http://www.refworld.org/docid/5_1_b81fa54.html;
- ILO, *Assessment of livelihood opportunities for returnees/internally displaced persons and host communities in Afghanistan*, 20 mei 2013, p. 18-25;
- Afghanistan Analyst Network (AAN), Christine Roehrs, *On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced*, 20 oktober 2013, <http://www.afghanistan-analysts.org/on-the-run-without-aid-the-much-delayed-policy-on-afghanistans-internally-displaced>;
- Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), *Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan*, november/december 2011;
- UNHCR, *Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, oktober 2012;
- Liza Schuster en Nassim Majidi, *Deportation Stigma and Remigration*, Journal of Ethnic and Migration Studies, 2014, p. 635-652;
- RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, april 2016.

2.2.2. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-74.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 16 van de richtlijn 2011/95/EU, doch laat hij na uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepalingen geschonden acht. Deze bepalingen zijn overigens omgezet in het Belgisch recht, zodat ze geen rechtstreekse werking hebben, en verzoeker toont niet aan dat deze omzetting niet (volledig) of niet correct gebeurd zou zijn, zodat hij er zich ook om deze reden niet dienstig op kan beroepen. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name Nangarhar, een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 31 mei 2012 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt

opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend nog drie keer vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan, dat hij daar telkens zonder noemenswaardige problemen in de stad Kabul heeft verbleven en dat er in de stad Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De vaststelling dat u over een veilig vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen op verschillende momenten in 2013, 2014 en 2016 in de stad Kabul verbleef. U bevestigde trouwens geen problemen te hebben gekend tijdens deze verblijven in Kabul (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 8). Gevraagd waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren, verwijst u in de eerste plaats naar uw problemen in Afghanistan zoals aangehaald tijdens uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 7, 13). Deze zijn evenwel niet geloofwaardig gebleken. Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan en Kabul (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 8), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er zeer geruime tijd te vertoeven in Kabul. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 9 februari 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Meer nog, verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Nu deze motieven steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn en door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, worden ze door de Raad overgenomen.

Het betoog van verzoeker komt er in wezen op neer dat hij het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief betwist, minstens meent dat er onvoldoende onderzoek naar is gebeurd.

Verzoeker verwijst vooreerst naar een passage uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 die betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief voor personen die vervolging riskeren. Deze passage heeft evenwel geen betrekking op verzoeker, aan wie op 31 mei 2012 de vluchtelingenstatus werd geweigerd. De verwijzing naar deze passage en de conclusies die verzoeker eruit trekt met betrekking tot het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, zijn *in casu* dan ook niet dienstig. Aldus slaagt verzoeker er niet in de opmerking in de bestreden beslissing dat uit deze Guidelines blijkt dat “*UNHCR aanvaardt (...) dat alleenstaande mannen en getrouw(d)e koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften*” te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker bepaalde zaken over zijn terugkeren naar Kabul en de omstandigheden van zijn verblijf aldaar voor het CGVS probeerde te verbergen. Zo wordt er vooreerst terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen dat hij niet weet in welke wijk in Kabul hij verbleef toen hij er terugkeerde en dat hij niet vaak zou zijn buitengekomen niet kunnen overtuigen. Verzoeker tracht deze onwetendheden te vergoelijken door er op te wijzen dat Kabul in 2013 voor hem “*compleet onontgonnen terrein*” was, dat hij er niet naartoe ging om te “*citytrippen*” of aan “*sightseeing*” te doen en dat hij niet veel buitenkwam, doch hiermee weerlegt hij de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Het is immers niet omdat verzoeker weinig buitenkwam en de stad Kabul niet goed kent, dat hij daarom gelijk ook niet zou weten waar hij precies heeft verbleven in de stad Kabul, temeer nu uit zijn verklaringen bleek dat hij er ging wandelen en picknicken met vrienden, dat hij er naar de winkel en de autoriteiten ging, en er deelnam aan een huwelijksfeest. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de omstandigheid dat verzoeker in mei 2016 op zijn “*facebookprofiel*” boven de foto’s van zijn verblijf in Afghanistan “*best holiday ever*” schreef, vragen doet rijzen over de werkelijke redenen van zijn terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker tracht deze vaststelling te minimaliseren door te stellen dat hij “*om het even wat op Facebook post*” en dat “*zijn vrienden in België niet op de hoogte waren van de ziekte en het overlijden van zijn moeder*”, doch hij slaagt er hiermee niet in deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier *in concreto* te weerleggen, temeer nu hij geen enkel bewijs kan voorleggen van de door hem voorgehouden redenen voor zijn terugkeren naar Afghanistan, met name de ziekte en het overlijden van zijn moeder, en hij hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo wordt in de bestreden beslissing immers het volgende vastgesteld:

“U verklaarde dat u een eerste keer terugkeerde omdat uw moeder ziek was en dat u een tweede keer terugkeerde omdat u hoorde dat uw moeder op sterven lag (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 3, 4). Een week na uw aankomst in Kabul in december 2014 zou ze overleden zijn. Het dient gezegd dat deze uitleg niet kan overtuigen daar u voor de politie van Turnhout verklaarde dat u de tweede keer terugkeerde naar Afghanistan omdat uw moeder overleden was (zie aanvankelijk pv nr: X d.d. 20/8/2016). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd door het CGVS ontkent u dit en stelt u dat de politie u fout moet begrepen hebben (gehoorverslag CGVS 10/10/2016, p. 10). Dit kan echter niet overtuigen, daar u eveneens voor de politie verklaarde dat uw moeder reeds begraven was in Jalalabad toen u aankwam in Kabul (zie aanvankelijk pv nr: X d.d. 20/8/2016). Bovendien kan u geen enkel bewijs voorleggen van uw moeders ziekte en overlijden. U weet zelfs niet in welk ziekenhuis ze behandeld werd voor haar ziekte, u denkt ergens in Jalalabad, maar kan niet zeggen waar (gehoorverslag CGVS 10/10/2016 p. 4).”

Verzoeker stelt hierover dat hij vernam dat zijn moeder op sterven lag en snel terugkeerde naar Kabul, doch hij blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De loutere omstandigheid dat hij deze versie heeft tegengesproken bij de politie en dat deze niet de “*controle van de asielprocedure*” als taak heeft en niet dezelfde waarborgen moet bieden als het CGVS, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij de politie andere verklaringen heeft afgelegd over de redenen van zijn tweede terugkeer naar Kabul dan dat hij op het CGVS heeft afgelegd.

Verzoeker laat gelden dat uit het feit dat hij naar Afghanistan terugkeerde en drie maal ongeveer een maand in Kabul verbleef, onmogelijk kan worden afgeleid dat hij zich redelijkerwijze op duurzame basis kan vestigen in Kabul. Tevens stelt hij dat men niet zomaar kan aannemen dat zijn familie hem op langdurige wijze opvang zal verlenen of hem op een andere wijze zal steunen. Hij citeert hiertoe nogmaals een passage uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 waaruit volgens hem blijkt dat

er moet worden vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden. Vooreerst heeft deze passage, die betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief voor personen die vervolging riskeren, geen betrekking op verzoeker, aan wie op 31 mei 2012 de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Bovendien verliest verzoeker uit het oog dat in datzelfde rapport UNHCR aanvaardt *“dat alleenstaande mannen en getrouw(d)e koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften”*. In casu maakt verzoeker, die een volwassen, alleenstaande man is die geen melding maakte van gezondheidsklachten en die volgens zijn verklaringen in Kabul drie keer gedurende een maand kon verblijven in het huis van zijn tante langs vaderszijde en haar man, niet aannemelijk dat hij niet in Kabul zou kunnen leven, een stad waarmee hij gezien zijn vorige verblijven in zekere mate vertrouwd is.

Waar verzoeker stelt dat de schuld van de reis naar Europa door een uitwijzing niet meer kan worden afbetaald, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker bij de bevoegde asielinstanties enig gewag gemaakt van een schuld die hij zou moeten aflossen en ook heden reikt verzoeker geen enkel concreet gegeven (hoegrootheid, afbetalingsplan, schuldeiser) aan over deze schuld. Met een dergelijk louter theoretisch betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in aan te tonen dat een vestigingsalternatief in de stad Kabul in zijn situatie onredelijk zou zijn. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker een koksopleiding gevolgd heeft en in België een tijd gewerkt heeft in een restaurant en in een fabriek en dat deze werkervaring dienstig kan zijn bij een hervestiging in Kabul. Ook wordt er in de bestreden beslissing nuttig op gewezen dat verzoeker het Pashtou en het Dari, de voertaal in Kabul, machtig is, en daarnaast ook nog Urdu en een beetje Engels spreekt. Dit alles wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker meent echter dat dit niet volstaat om te concluderen dat hij in Kabul werk zal vinden en wijst op de lage werkgelegenheid in Afghanistan, in het bijzonder voor terugkeerders. Door te verwijzen naar algemene rapporten en artikels over Afghanistan toont verzoeker evenwel niet *in concreto* aan dat hij, gelet op zijn werkervaring, talenkennis en sociaal netwerk in Kabul, ingeval van een terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij zich in de stad Kabul zou hervestigen.

Verzoeker haalt verder aan dat de commissaris-generaal geen enkele bruikbare informatie aanbrengt over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg, levensmiddelen en andere basisvereisten. Er wordt evenwel niet ingezien waarom de commissaris-generaal hierover diende te motiveren. Vooreerst heeft verzoeker tot drie keer toe gedurende een maand onderdak gevonden bij zijn tante in Kabul en kan van hem, gezien zijn profiel als alleenstaande, gezonde jongeman met een opleiding en beroepservaring die vier verschillende talen spreekt, waaronder de voertaal in Kabul, redelijkerwijze worden verwacht dat hij aldaar tevens een inkomen kan vergaren waarmee hij de nodige huisvesting en levensmiddelen kan bekomen. Verder maakte verzoeker op geen enkel moment melding van gezondheidsklachten en heeft hij een koksopleiding gevolgd, zodat niet wordt ingezien waarom de commissaris-generaal nog diende te motiveren over de toegang tot gezondheidszorg of onderwijs in de stad Kabul. Ten slotte maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde socio-economische moeilijkheden waarmee hij vreest geconfronteerd te worden bij een terugkeer naar de stad Kabul een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Waar verzoeker er nog op wijst dat *“internally displaced persons”* (IDP's) zich in Afghanistan in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden en dat veel terugkeerders er in een gelijkaardige situatie als die van de IDP's terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals hem niet kunnen terugvallen op een duurzaam netwerk en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd, wordt er vooreerst op gewezen dat hij niet betwist dat hij tot drie keer toe gedurende een maand is teruggekeerd naar Kabul, dat hij er telkenmale verbleef bij zijn tante langs moederszijde en dat hij gedurende deze verblijven geen noemenswaardige problemen heeft gekend. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de *“informal settlements”* in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag verzoekers betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, aangezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een *“IDP settlement”*, zal

terechtkomen. Ook het betoog dat verzoeker naar zijn plaats van herkomst zou moeten reizen om identiteitsdocumenten te bekomen is in dit opzicht niet dienstig.

Ten slotte voert verzoeker aan dat *“het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, als zijnde aangetast of gecorrumpeerd door hun verblijf in het Westen en illusies over de daar vergaarde rijkdom”* ook een belangrijke factor is bij de beoordeling van de redelijkheid van het vluchtalternatief en dat de commissaris-generaal daar geen rekening mee heeft gehouden. Hij heeft gedurende zijn gehoor op het CGVS evenwel op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van problemen waarvan sprake in de in zijn verzoekschrift aangehaalde rapporten die hij zelf zou hebben ondervonden gedurende de drie keer dat hij naar Afghanistan is teruggereisd. In tegendeel, gevraagd wat hij vreest dat er zou gebeuren als hij terug zou gaan naar Afghanistan, antwoordde verzoeker dat hij er niemand heeft, dat zijn moeder en broer overleden zijn, dat hij er een oom en tante heeft bij wie hij enkele dagen kan blijven maar bij wie hij niet kan leven en dat Afghanistan onveilig is (adm. doss., stuk 5A, gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 13). Ook toen hem gevraagd werd of het moeilijk was om zich aan te passen aan de manier van wonen in Afghanistan, antwoordde verzoeker enkel dat de mensen hun sympathie niet wilden uitdrukken met anderen en dat hij niemand had om hem te helpen (adm. doss., stuk 5A, gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 14). Van enige stigmatisering blijkt geen sprake te zijn. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker *“zonder noemenswaardige problemen op verschillende momenten in 2013, 2014 en 2016 in de stad Kabul verbleef”*. Dit motief van de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Het komt nochtans verzoeker toe om zijn vrees *in concreto* aan te tonen. Door louter te verwijzen naar verschillende algemene rapporten over de problematiek van *“verwesterde”* terugkeerders en naar twee arresten van de Raad blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke. Tevens dient te worden benadrukt dat de arresten waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op individuele asioldossiers en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Ook door louter te stellen dat hij *“sinds meer dan zes jaar in België (is)”, “langdurig afwezig (is) geweest van het Afghaanse grondgebied”* en *“verder (is) opgegroeid en volwassen geworden in België”*, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan zal worden gestigmatiseerd als iemand die aangetast of gecorrumpeerd is door zijn verblijf in het Westen, temeer nu hij drie keer vrijwillig naar Afghanistan is teruggekeerd en daar telkens zonder noemenswaardige problemen in de stad Kabul heeft verbleven.

Aldus blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2012 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofdte van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de stad Kabul een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Kabul dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten behouden, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN